

ΛΟΙΜΟΣ

ΑΝΤΡΕΑΣ ΦΡΑΓΚΙΑΣ

Λοιμός

© 2025, Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ & Άννα Φραγκιά, κληρονόμος Ανδρέα Φραγκιά

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2025

Επιμέλεια: Δημήτρης Παπακώστας

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Κουγέα

Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271

e-mail: info@potamos.com.gr – www.potamos.com.gr

IG: [potamos_books](#) – FB: Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ / POTAMOS Publishers

ISBN 978-960-545-215-5

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολο του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εικονογράφησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν.100/1975). Απαγορεύεται επίσης η αναπαραγωγή ή χρήση του έργου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών τεχνητής νοημοσύνης χωρίς την γραπτή άδεια του κατόχου των πνευματικών δικαιωμάτων.

ΑΝΤΡΕΑΣ ΦΡΑΓΚΙΑΣ

ΛΟΙΜΟΣ

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Δημήτρης Χριστόπουλος

 ποταμός

ΑΘΗΝΑ 2025

I

Κ ΑΠΟΙΑ ΜΕΡΑ που φυσούσε δυνατά, κάποιος ρώτησε: «Μπορώ να πιω νερό;» Κι ήταν πολύ φυσικό γιατί έσκαβε από το πρωί, η άμμος έτριζε τα δόντια του και τα χείλη του είχαν ξεραθεί. Για να κάνεις όμως οτιδήποτε, πρέπει να σου το επιτρέψουν. Είναι νόμος.

Αυτός που ρωτήθηκε απάντησε: «Τρελάθηκες; Είναι δω ο διοικητής!»

«Μα διψώ πολύ...»

«Μόνο ο διοικητής μπορεί να σου δώσει την άδεια».

Ο διψασμένος παράτησε την αξίνα του κι έψαξε τον ορίζοντα με θολωμένα μάτια να βρει κατά πού έπρεπε να τραβήξει. Κάποιος του έδειξε προς τη γέφυρα.

«Εκεί είναι!»

Ο διοικητής παρακολουθεί το μεγάλο έργο. Κατεβαίνει συχνά να διαπιστώσει την πορεία της εργασίας. Η γέφυρα πρέπει να τελειώσει το ταχύτερο! Στέκεται μόνος κι αμίλητος στο διπλανό ύψωμα, βλέπει, παρατηρεί, συμπεραίνει. Ο ρυθμός της εργασίας εντείνεται. Οι βοηθοί, λίγο πιο κάτω, σκορπίζουν με τη ματιά τους την προσταγή.

Ο διψασμένος ξεκίνησε κι όσοι κατάλαβαν πού πήγαινε θαύμασαν το κουράγιο και την απερισκεψία του. Το τρίκλισμά του έδειχνε πού φτάνει κάποιος στην παρζάλη του, όταν πια δεν ξέρει τι κάνει. Καθώς πλησίαζε, τον σταμάτησαν κάποιοι της ακολουθίας.

«Θέλω να ζητήσω την άδεια...» τους εξήγησε χωρίς να έχει επίγνωση της τόλμης του.

Ο διοικητής είναι ένα κοντόχοντρος με κατακόκκινο μούτρο σαν φουσκωμένο σπυρί. Αν τον τσιμπούσε κουνούπι στο σβέρκο, το αίμα θα πεταγόταν σιντριβάνι. Όταν είδε κάποιον να πλησιάζει, νόμισε ότι είχαν να του αναγγείλουν κάτι κρίσιμο και κατέβηκε λίγο από το ύψωμά του. Ξαφνιάστηκε με το αίτημα, έδειξε ότι τον απασχόλησε σοβαρά, το σκέφτηκε —αλλιώς τι διοικητής θα ήταν—, ζύγισε από κάθε πλευρά το σημαντικό αυτό ζήτημα κι ύστερα ανακοίνωσε αργά και με την πρέπουσα επισημότητα: «Μπορείς, αλλά να γυρίσεις γρήγορα».

Ο διψασμένος απάντησε: «Θα γυρίσω αμέσως».

Τότε ο διοικητής προχώρησε προς μια ομάδα εργασίας, στάθηκε μπρος σ' έναν άλλον ασήμαντο σκαφτιά, που φορούσε ένα μαύρο λερωμένο σκούφο, και τον διέταξε: «Να τον συνοδέψεις!»

Αυτός όμως που πήρε τη διαταγή παραπονέθηκε στο βοηθό ότι δεν είναι συνοδός ούτε παρακολουθητής, έπρεπε να πάει άλλος. Κι όσοι τον άκουσαν απόρρησαν για την ανοησία του. Ο βοηθός πρόσταξε σιγά: «Τσακίσου!»

Κι αυτός με το μαύρο σκούφο έτρεξε, πρόλαβε τον

διψασμένο και του είπε αμέσως: «Μ' έστειλαν να σε συνοδέψω, ίσως για να μην το σκάσεις...»

Ο άλλος σήκωσε τους ώμους και απάντησε: «Παρακολούθα με».

Πήγανε μαζί ως την κατοικία του διψασμένου. Ο μαύρος σκούφος στάθηκε απόξω και περίμενε. Να μπει μέσα να μετρήσει τις γουλιές του; Ο διψασμένος ήπια όσο έπρεπε, γιατί θα ήταν μεγάλη σπατάλη και έλλειψη πρόνοιας αν έπινε όσο ήθελε, ώσπου να ξεδιψάσει. Αυτό, άλλωστε, δε θα ήταν ποτέ δυνατό. Βγαίνοντας έδειξε το μικρό σταμνί στο συνοδό του και τον ρώτησε:

«Θέλεις μια γουλιά;»

«Όχι, ευχαριστώ...»

Ο διψασμένος ζωντάνεψε, αν και κάποια σκιά πλανήθηκε στο πρόσωπό του. Γύρισαν πάλι μαζί.

Κάποιος όμως από αυτούς που η δουλειά τους είναι να προσέχουν και ν' αναφέρουν καθετί που βλέπουν – ένας αληθινός παρακολουθητής– σφύριξε στον πιο κάτω: «Αυτός με το σκούφο διευκόλυνε εκείνον με το παλτό να το σκάσει!» Το σφύριγμα μεταδόθηκε σ' άλλον πιο πέρα κι αυτός το έστειλε στον επόμενο, ώσπου έφτασε στο βοηθό. «Αυτός με το σκούφο παρότρυνε εκείνον με το παλτό ν' απομακρυνθούν. Του μετέδωσε κάποιο σύνθημα. Είναι κι οι δυο τους υποκριτές και δόλιοι».

«Φοβερό!» είπαν μ' ένα στόμα οι εμβρόντητοι βοηθοί, μαζί κι ο διοικητής που έδωσε την άδεια στον διψασμένο και τη διαταγή σ' αυτόν με το σκούφο να τον συνοδέψει.

Καθώς πλησίαζαν αμίλητοι, ο πρώην διψασμένος έδειξε στο συνοδό του μερικά πρόσωπα και τον ρώτησε:

«Τι κάνουν αυτοί πίσω από τις μάντρες; Βλέπω πολλούς κρυμμένους στις κολόνες κι άλλους στις πέτρες...»

«Καινούργιος κι άμαθος φαίνεσαι. Είναι οι γνήσιοι παρακολουθητές. Μην το σκάσει κανείς, ποιος δε δέχνει ζήλο... Έτσι γίνεται πάντα, να τους προσέχεις...»

«Κατάλαβα».

«Γιατί ζήτησες την άδεια από το διοικητή για κάτι τόσο ασήμαντο;»

«Αφού διψούσα! Ασήμαντο το θεωρείς; Δεν αντέχω στη δίψα...»

Πριν φτάσουν εκεί που είχαν αφήσει τα εργαλεία τους, ένας άγνωστος έτρεξε και τους ειδοποίησε: «Σας θέλει και τους δυο ο διοικητής!»

Τους οδήγησαν σ' έναν ξερακιανό με κίτρινη όψη. Πρόσωπο καινούργιο κι ανεξιχνίαστο, ένας μακρομούρης με λιανό λαιμό που ταλαντευόταν από το φύσημα του ανέμου. Θέλησαν να τον προσπεράσουν αναζητώντας εκείνον με το χοντρό σβέρκο. Ο ξερακιανός όμως τους σταμάτησε και τους ρώτησε απότομα:

«Γιατί εγκαταλείψατε την εργασία σας;»

Κι ύστερα στράφηκε στο μαύρο σκούφο:

«Γιατί τον διευκόλυνες να το σκάσει;»

«Τον συνόδεψα να πιει νερό. Έτσι με διέταξε ο διοικητής».

«Εγώ δε διέταξα κανέναν!» φώναξε εξοργισμένο το αδύνατο πρόσωπο.

«Και κείνος που με διέταξε διοικητής ήταν», απάντησε δυνατά αυτός με το μαύρο σκούφο, γιατί φοβόταν ότι ο αέρας θα έπαιρνε τα λόγια του.

«Είσαι αναιδής, ένας αυθάδης!»

«Έκανα λάθος. Εσείς, μόνο εσείς και κανένας άλλος είστε ο διοικητής».

«Ομολόγησε λοιπόν, γιατί τον βοήθησες να το σκάσει; Τι είπατε μεταξύ σας;»

«Δεν το έσκασε. Γύρισε, νά τος! Ήπιε μόνο νερό», απάντησε αυτός με το σκούφο. «Με διέταξε κάποιος ανώτερος, έτσι έπρεπε να κάνω...»

«Ανώτερος από μένα;»

«Όχι, κανένας δεν είναι ανώτερος από σας! Ήταν ανώτερος μόνο από μένα. Εγώ είμαι ο τελευταίος...»

Ο άνθρωπος που δεν αντέχει τη δίψα συλλογίστηκε ότι εδώ θα υπάρχουν πολλοί διοικητές και θ' αλλάζουν με τις ώρες. Πέσανε, φαίνεται, πάνω στην αλλαγή. Έτσι θα είναι το σύστημα. Ίσως κι άλλοι ακόμα, άγνωστοι, να είναι κι αυτοί διοικητές. «Τι με νοιάζει; Ας είναι και χίλιοι...» σκέφτηκε κι άκουγε αδιάφορα τα λόγια τους που χτυπούσαν μαζί με τις ριπές του ανέμου. Νόμισε ότι ήταν απλό, μια σύγχυση στις αρμοδιότητες.

«Περιμένω ακόμα την απολογία σου», είπε στο μαύρο σκούφο τεντώνοντας το λαιμό του τούτος ο διοικητής. «Σε διατάζω να μου αναφέρεις αμέσως το μήνυμα που μετέδωσες, το περιεχόμενο, το σκοπό και την έκταση αυτής της συνωμοσίας!...»

«Νομίζω ότι απάντησα... Εκτελούσα διαταγή ενός ανωτέρου».

«Αρνείσαι λοιπόν;»

«Τι ν' αρνηθώ;»

«Είσαι και δόλιος! Το πείσμα σου θα καμφθεί», είπε ο ξερακιανός διοικητής και στράφηκε προς τη συνοδεία του.

«Μα τι περιμένετε από έναν με κίτρινο σκούφο;»

«Ο σκούφος μου είναι μαύρος!»

Οι βοηθοί γέλασαν και ο άνεμος δυνάμωσε τα γέλια τους.

«Ο σκούφος μου είναι μαύρος!»

Γελούσε ακόμα και κείνος ο χοντρός σβέρκος που έδωσε την άδεια στον διψασμένο. Ένας, από αυτούς με τις άσπρες μπλούζες, παρουσιάστηκε με πάρα πολύ σεβασμό και του είπε:

«Διατάζτε, κύριε διοικητά!»

«Αρκετά, να φέρετε και τον άλλο συνωμότη!»

Φέρανε μπροστά του τον διψασμένο κι ο άνθρωπος αυτός τον κοιτούσε ήρεμα, βέβαιος ότι θα τον αναγνώριζε, αφού αυτός ο κοντόχοντρος με το κόκκινο μούτρο ήταν ένας αναγνωρισμένος διοικητής και είχε ακόμα το δικαίωμα να διατάζει.

«Αυτός με τον κίτρινο σκούφο μας αποκάλυψε ότι ανταλλάξατε κάποια μυστική πληροφορία, ένα μήνυμα».

Ο διψασμένος έριξε μια ματιά γεμάτη παράπονο σ' αυτόν με το σκούφο, σα να του έλεγε:

«Ωστε είσαι και συ...»

Η ματιά του διψασμένου πέρασε σα λεπίδι στα σωθικά του. Ο μαύρος σκούφος θέλησε να φωνάξει πως δε μίλησε, πως δεν ήταν ποτέ δυνατό, ότι δεν είναι απ' αυτούς που καρφώνουν. Κρατήθηκε, όμως, γιατί σκέφτηκε ότι ο διψασμένος θα κατάλαβε όλη αυτή την ψευτιά, αφού μάλιστα είπαν ότι φορούσε και κίτρινο σκούφο. Ο σκούφος του ήταν κατάμαυρος, αυτό τουλάχιστον φαινόταν από μακριά. Κι όμως ο διψασμένος τον κοιτούσε με πίκρα. Ολόγυρά τους ήταν πέτρες, γυμνά βουνά και λίγο πιο κάτω η μανιασμένη θάλασσα.

«Ζήτησα την άδεια να πω νερό...»

«Πολύ κοινό. Αυτός όμως σε μαρτύρησε», απάντησε ο διοικητής.

«Ήπια μόνο νερό. Ας λείει όσα ψέματα θέλει...»

Γέλασαν πάλι. Ο διψασμένος τον κοίταζε με παράπονο κι αποστροφή. Η ματιά αυτή γλίστρησε σα σιδερένιος γάντζος, στρίφτηκε μέσα του και του ξερίζωσε τα σπλάχνα. Πάλι δε φώναζε. Μπλέκεις άσχημα όταν ανοίγεις ιστορίες. Δεν μπορεί να είναι ο διψασμένος τόσο μωρόπιστος κι ηλίθιος να πέφτει σε τόσο συνηθισμένες παγίδες.

Τότε ξεπρόβαλε, σα να τον έφερε ο άνεμος, ένας άλλος με μουστάκι και χρυσά γυαλιά.

«Διατάξτε, κύριε διοικητά!» είπαν και σ' αυτόν οι άσπρες μπλούζες.

«Δεν αξίζει να χασομεράμε με δυο άθλια υποκείμενα. Η συνωμοσία χτυπήθηκε στη γένεσή της. Αρκετά».

«Όχι ακόμα», τον διέκοψε αυτός με το κόκκινο πρόσωπο. «Ένοχοι είναι και δυο απ' αυτούς που βρίσκονται